

ningsloven af 1867; det vil altsaa sige, at den enkelte Mand i de 17 Aar har faaet en Mindreindtægt af ca. 9,000 Kr. Men følge vi den samme Mand indenfor Aldersklassen 1888—89, som var den mest uheldige, vil han i de næste 8 Aar, efter at han er bleven Kaptajn, ogsaa faa en Mindreindtægt af 9,000 Kr., idet han saa hvert Aar faar en Mindreindtægt af 1,100 Kr. Enhver maa kunne sige sig selv, at det er en stor Forringelse af Stillingen i Forhold til, hvad han havde Grund og Ret til at vente. Det er et ganske alvorligt Minus for en Mand, til hvem Samfundet stiller saa betydelige Krav i Retning af Optraeden, Paaklædning, Repræsentation og hele hans Færd, kort sagt i Forhold til de Krav, Samfundet stiller til hans Pengepung uden dog at lønne ham saaledes, at han kan opfylde disse Krav. Enhver maa dog indrømme, at det er uretfærdigt, selv om man saa ogsaa er nok saa stor en Demokrat og saa lidt militærvenlig som muligt. Det er nu saaledes, at den Aldersklasse, det mest er gaaet ud over, da den nu er rykket op i Kaptajnsklassen, faar hele Tabet, og den faar ikke nogen Forbedring ved Loven. Det er en Mangel, som det er i allerhøjeste Grad nødvendigt at have Opmærksomheden henvendt paa, idet det jo burde være saaledes, at de, som havde lidt det største Tab, ogsaa fik en Forbedring i Forhold dertil. Jeg kunde bedre være gaaet med til, at man ikke var skredet til en Lønningsforbedring for de yngste Premierløjtnanter. Særlig tror jeg, det vilde have hjulpet mest, om man var gaaet til at give fuld Munderingsgodtgørelse. Med en saadan vilde med samme eller endog mindre Udgift for Staten disse Premierløjtnanter have været bedre hjulpede. De fleste af dem, som ikke have privat Støtte, og som ikke have tjent noget ekstra, før de bleve Officerer, eller som ikke eje privat Formue, kunne ikke bekoste deres Udrustning som Officerer uden at gøre Gæld. Men intet er økonomisk mere fordærveligt for et ungt Menneske end, hvis man samfundsmæssig tvinger ham til at gøre Gæld. Det skader ham derimod ikke saa meget, om han i Begyndelsen skal suge paa Labben, fordi hans Aarsindtægt er noget lille.

Naar jeg bortser herfra, vil jeg ellers ikke gøre Indvendinger mod Lovforslaget, som det blev forelagt. Men det er jo desværre blevet i høj Grad forringet af Folketinget ved den Bestemmelse, at der skal gøres Forskel paa Premierløjtnanter, eftersom de ere over eller under 25 Aar. Det

er en Plet paa Lovforslaget, og det gaar ganske stik imod al militær Tankegang. Indenfor Hæren kender man kun een Alder, og det er Tjenestealderen. Alt gaar der efter Tjenestealder. Det drejer sig her kun om, hvorvidt en Officer har blot een Dag forud for den anden med Hensyn til Udnævnelse, at han blot er et Nummer foran. Der spørges saa ikke om, hvorvidt han er yngre eller ældre i Aar, ja, det kan endog forekomme, at en, der er yngre af Aar, men tidligere er udnævnt, kan faa Kommando over den, der vel er ældre i Aar, men senere udnævnt. Hvad der her foreslaas, er derfor en komplet Anomali og ganske i Strid med militær Tankegang. Det, at man sætter Femogtyveaarsalderen som Løngrense, kan meget let medføre, at den, der er udnævnt først og derfor faar Befalingsret over den anden, dog bliver lønnet lavere end den, som kommer til at staa under ham. Jeg tør ikke sige, at dette just vil nedbryde Disciplinen, den er for sund i vor Hær til at kunne nedbrydes af saa lidt, men det har dog en Tendens i den Retning. Skulde man begynde med at lønne efter Hensynet til Alderen, var det egentlig kun muligt paa et eneste Sted, nemlig tæt oppe ved Aldersgrænsen, og saa vilde det være rigtigst at regne de sidste 5 Aar, før Aldersgrænsen naas, til den ældste Lønningsklasse, selv om vedkommende ikke er rykket op i denne, hvad han ingenlunde altid er.

Jeg har tidligere betonet, at Konsekvensen af Loven — navnlig af Bemærkningerne til den — maatte føre til, at man forhøjede Lønningen for den yngste Kaptajnsklasse. Men heller ikke den ældste Kaptajnsklasse bliver misundelsesværdigt stillet, naar den har Aldersgrænsens Sværd hængende over sit Hoved. Jeg skal anføre et mig særlig bekendt Eksempel. Det er særlig oplysende, fordi det kan tages fra den aller mest begunstigede Klasse, nemlig fra dem, der bleve Premierløjtnanter i 1874. De have haft det forholdsvist bedst i Retning af Avancement. Blandt dem var der en Mand, der stod saaledes i Klassen, at han kunde vælge Ingeniørkorpset, han havde en meget fremrykket Stilling i Klassen og stod som Nr. 2. Da nu Nr. 1 gik udenfor Nummer, stod den førstnævnte næsten hele sin Tjenestetid som Nr. 1. Han opnaaede efter 30 Aars Tjeneste — deraf 15 Aar som Kaptajn — at gaa af med en Pension af godt 1,800 Kr. Det er omtrent det samme, som vi Rigsdagsmænd faa for at være inde cirka et halvt Aar. Hvis nu en saadan Mand ikke